

VOJTĚCH
VODOCHODSKÝ

VOJTĚCH
KOTEK

TÁŇA
PAUHOFOVÁ

STANISLAV
MAJER

MARTIN
HOFMANN

FILM JIŘÍHO MÁDLA

VLNY

POKUD TO ODVYSÍLAJÍ, ZMĚNÍ SVĚT

V KINECH OD 15. SRPNA 2024

FILM VLNY

FILMVLNY

Pokud to
odvysílají,
změní svět

VYSÍLÁ SE

O FILMU

Dobový film Vlny režiséra Jiřího Mádlu ukáže napínavé a doposud utajené příběhy novinářů Československého rozhlasu.

Na konci 60. let, kdy zněl z rádiových vln rock-and-roll a studentské revolty měnily svět, nastoupí starší z bratrů do prestižní redakce rozhlasu. Záhy se ocitne v nebezpečném souboji redaktorů a tajných služeb. Ve víru událostí půjde brzy všem o život a hlavní hrdina stojí před drsnou volbou: ochránit bratra, nebo pravdu a kolegy?

Film je inspirován skutečným příběhem skupiny novinářů mezinárodní redakce Československého rozhlasu a jejich odhodláním přinášet nezávislé zprávy za každou cenu.

TVŮRCI

Scénář a režie

Jiří Mádl

Producentka

Monika Kristl

Dramaturgové

Marcela Pittermannová, Jack Sidey

Kamera

Martin Žiaran

Střih

Filip Malásek

Hudba

Simon Goff

Zvuk

Viktor Ekrt

Architekt

Petr Kunc

Umělecké maskérky

Jiřina Pahlerová, Adéla Anděla Bursová

Kostýmní výtvarnice

Katarína Štrbová Bieliková

Slovenská producentka

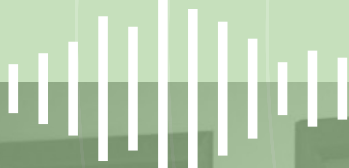
Wanda Adamík Hrycová

Koproducenti

Český rozhlas, Česká televize – kreativní producent
Jaroslav Sedláček, Barrandov Studio, a. s.,
innogy a RTVS

Za podpory

Státní fond kinematografie, Pražský audiovizuální
nadační fond, Plzeňský kraj a Audiovizuálny fond

V HLAVNÍCH ROLÍCH

Vojtěch Vodochodský, Ondřej Stupka, Tatiana Pauhofová,
Stanislav Majer, Vojtěch Kotek, Marika Šoposká,
Petr Lněnička, Matyáš Řezníček, Petr Halíček,
Martin Hofmann, Jacob Erfteimeijer, Jan Nedbal,
Tomáš Maštálr, Igor Bareš

SYNOPSIS

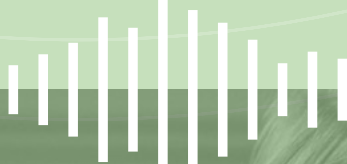
V proslulé Redakci mezinárodního života Československého rozhlasu působí pod vedením Milana Weinera odvážní novináři, celebrity své doby, jejichž plakáty zdobí zdi mnohých domácností. Mezi tehdejší žurnalistické ikony Jiřího Dienstbiera, Věru Štovičkovou či Luboše Dobrovského se dostává mladík Tomáš. Vlastně tak trochu omylem, místo v redakci bylo snem jeho mladšího bratra Pavla. Tomáš se dosud staral hlavně o to, aby byli oba v bezpečí. Netuší však, že místní redaktoři jsou v hledáčku tajných služeb. Ty se o činnost v redakci začnou zajímat o to víc, když se objeví nahrávka, jejíž odvysílání by mohlo změnit osudy mnohých. Čas se krátí, napětí narůstá, je třeba jednat. Stane se Tomáš jedním z těch, kdo se zapíše do historie, nebo bude chránit nezletilého sourozence, to poslední, co po smrti rodičů zbylo z rodiny?

Jiří Mádl ve svém nejambicióznějším filmu odtajňuje skutečné dobové události v uhrančivém špionážním thrilleru o důležitosti rodiny, o boji za svobodu a o jedné nahrávce, která může změnit běh dějin. Hlavní roli režisér svěřil Vojtěchu Vodochodskému, dále se ve snímku představí Stanislav Majer, Martin Hofmann, Vojtěch Kotek, Táša Pauhofová nebo Marika Šoposká.

TECHNICKÉ PARAMETRY

Originální název	Vlny
Mezinárodní název	Waves
Žánr	drama, thriller, historický
Koprodukční země	Slovenská republika
Rok produkce	2024
Délka	131 min
Natáčecí formát	digitální, 16mm, 35mm, dobové archivy
Přehrávací formát	DCP
Jazyk	čeština, slovenština, francouzština, ruština, italština (a další.)
Titulky	české, anglické
Barva nebo B/W	barevný
Datum natáčení	2023
Lokace natáčení	Česká republika, Slovensko
Lokace postprodukce	Česká republika
Technické detaily	[1]
Formát obrazu	cinemascope
Zvuk	7.1 Dolby Atmos

SLOVO REŽISÉRA

Hlavním tématem filmu je ochrana svých blízkých v těžkých podmínkách. Chci se dotknout jádra věci a zároveň bavit dynamickým a napínavým filmem. Věřím, že Tomáš je postava, na kterou se dá snadno napojit, a tak s ním prožít jeho roli bráchy – rodiče a člověka v tahu dějinných událostí.

Invaze vojsk Varšavské smlouvy patří mezi nejikoničtější momenty naší novodobé historie, vždy byla ale vyobrazena pouze jako kulisa na pozadí jiných příběhů. Ve filmu VLNY se dostáváme do centra dění, do rádia.

Mojí největší inspirací jsou především dva filmy. Z filmařského hlediska, vizuálním zpracováním a dynamikou je to Argo, novinářskou komunitou a pocitem přítomnosti v redakci Dobrou noc a hodně štěstí.

Příběh je vystavěn na fiktivní postavě technika Tomáše, který má být metaforou běžného občana šedesátých let v ČSSR. O světě toho moc neví, neumí cizí jazyky, má v sobě silně zakořeněný strach a veškeré jeho úsilí jako by se zúžilo na ochranu svých bližních, a to i za cenu skoro samozřejmého zapření ideálů a sebe sama. To, co se v průběhu scénáře promění, je hrdinova definice toho, co je tou skutečně nedílnou součástí našeho životního štěstí, kterou je potřeba chránit.

JIŘÍ MÁDL

SCENÁRISTA A REŽISÉR

Scenárista, herec, režisér. Studoval biskupské gymnázium v Českých Budějovicích a do svých 16 let hrál závodně hokej. Objevil se v několika divadelních rolích a v mládežnické soutěži dostal cenu za napsání vlastní hry. Vystudoval Sociální a masovou komunikaci na Univerzitě Jana Ámose Komenského v Praze a kurz scenáristiky na New York Film Academy ve Spojených státech. Jako herec debutoval filmem *Snowboardáči* v roce 2004. Posléze se prosadil i u mnoha jiných českých a mezinárodních režisérů, například ve filmech *Děti noci* Michaely Pavlátové, *Čtyři slunce* Bohdana Slámy nebo *Vlk z Královských Vínohrad* Jana Němce. V zahraničních produkcích jsou to role v seriálu *Borgia*, ve filmu *Hra* Alejandra Fernándeze Almendrase nebo nově v německém filmu *Die Ermittlung* nebo švýcarském *Charlotte*,

eine von uns. Jiří získal cenu za nejlepší mužský herecký výkon v *Dětech noci* na MFF Karlovy Vary 2008 a Českého lva 2020 za nejlepší mužský herecký výkon ve vedlejší roli ve filmu *Modelář*.

Jako režisér se uvedl filmy *Pojedeme k moři* a *Na střeše* podle svých vlastních scénářů. Jiřího režijní debut, který měl premiéru v roce 2014, získal 5 nominací Cen české filmové kritiky, v rámci kterých se Jiří stal objevem roku, a 3 nominace na ceny Českého lva. *Pojedeme k moři* obdrželo také celkem 17 ocenění na mezinárodních filmových festivalech, mimo jiné na festivalech SEOUL YIFF, MONTREAL ICF, VOICES European Film Festival, MFF MOTOVUN, MFF ZLÍN a dalších. Snímek *Na střeše* (2019) získal hlavní cenu na Mezinárodním filmovém festivalu v Mannheimu a Cenu diváků

na MFF Karlovy Vary a byl nominován na cenu Českého lva v 7 kategoriích. Jeho třetím filmem je dobový film *Vlny* inspirovaný skutečným příběhem skupiny novinářů mezinárodní redakce Československého rozhlasu a jejich odhodláním přinášet nezávislé zprávy za každou cenu.

Filmografie:

Vlny, 2024, hraný celovečerní / Waves, historical drama / spy thriller
Miluji tě, Pucinko, 2020, krátký seriál / Brush Me Tender, Brush Me Sweet, short series
Na střeše / On The Roof, 2019, hraný celovečerní, drama, komedie / feature, drama, comedy
Pojedeme k moři / To See the Sea, 2014, hraný celovečerní, rodinný film, komedie / feature, family film, comedy

A man with a beard and short hair, wearing a dark, quilted jacket, is holding a black walkie-talkie to his mouth. He is looking slightly to the right with a focused expression. The background is a blurred urban street scene. The entire image is overlaid with a semi-transparent blue filter and several concentric white circles centered on the man's face.

Rozhovor s

Jiřím Mádlem

Vlny jsou vrstevnatý snímek. Mimo jiné nabízejí detailní vhled do napínavé a progresivní práce tehdejší rozhlasové Redakce mezinárodního života, ale jde také o komplexní pohled na dobu. Byl u vzniku námětu právě zájem o rádio?

Prvním popudem byl zájem o lidi v redakci. Zaujala mě kapitola v Souborné historii Československého rozhlasu, na jejím základě jsem si koupil biografii Věry Štovičkové, Jana Petránka, postupně se to scházelo. Celé mládí jsem vlastně uvažoval jen o dvou povoláních: buď diplomat nebo novinář. V té zahraniční redakci se alespoň pro mě obojí spojovalo. Když jsem se potkával s pamětníky, tak aniž bych věděl, kudy se vydám, nejcennější pro mě bylo, jak vyprávěli o pražském jaru

a o okupaci. Přišlo mi, že je to dost v kontrastu s tím, co o té době vidáme nebo slyšíme. Líbila se mi jejich neporažená nálada, byly to výpovědi vítězů. Vůbec si nepřipouštěli, že by někdo nad nimi nějakými tanky a represemi vyhrál. A že by oni prohráli tím, že pak přišli o zaměstnání apod. Měli takový ten pohled, že strach může budít každý blbec, respekt ale málokdo. Takový ten rozdíl mezi tím kultivovaným světem evropským a tím primitivním ruským. Fascinovalo mě to natolik, že jsem zatoužil přenést ten pocit i na diváky.

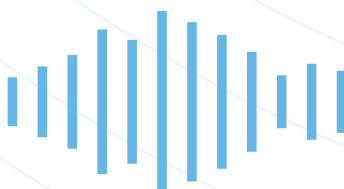
Váš snímek nevidí věci černobíle, naopak ukazuje tehdejší složitější morální volby. Chybí tu podle vás takový pohled na minulost?

Myslím si, že se to zlepšuje, aspoň co se týče pohledu zpět. Černobíle naopak nálepkuje, když někdo něco vysloví o dnešku. Je to téma, kterým se zabývám delší dobu. Už ve filmu Na střeše jsem měl jako hrdinu bývalého komunistu, kterému jsem chtěl dát jakousi druhou šanci. Tentokrát mě zaujalo, jak takřka všichni říkali: „Byli jsme komunisti, tehdy jsme to vnímali jako správnou věc.“ Samotného Weinerja, který tu redakci vedl, potká-

váme v příběhu ve chvíli, kdy už samozřejmě prozřel. Dříve byl velký komunist, který pracovně působil v Číně, napsal tam údajně opěvnou knihu o čínském komunismu. Jenže šlo také o člověka, který přežil dva koncentrační tábory a jak sám údajně říkal svým kolegům: „Ve chvíli kdy přejijete tohle, a někdo vám nabídne sílu, co zaručuje, že už se to nikdy nevrátí, tak samozřejmě k tomu tíhnete.“ Zbytek života po prozření už se plně oddal kultivaci žurnalistiky a tím i společnosti.

Vlny mají velmi dynamické tempo, místy jde o špiónážní podívanou s až thrillerovými prvky. Kde jste hledal inspiraci?

Já jsem měl dva takové hlavní referenční zdroje. Jednak německý film Barbara, ale tou největší inspirací, a odkazuji k tomu zcela otevřeně, bylo americké Argo. Také tu jde o skupinu, která musí něco dokázat a čelit při tom přesile. A když jsme s kameramanem Martinem Žiránem konzultovali vizuální stránku, tak se nám Argo stále vracelo. Líbilo se nám, jak se tam po chvílce ztrácí pocit, že sledujeme „dobovku“. Je moderně, současně

natočené, jen se odehrává v dobových kulisách, používají se drátové telefony a podobně. Toho jsem chtěl také dosáhnout. Projetovalo se to i v malých detailech, původně jsem zcela odmítal, aby si tam lidé říkali, soudruhu. Myslím, že to slovo díky spoustě filmů, včetně těch, které jinak považuju za dobré, získalo nádech jakéhosi eufemismu, působí komicky. Nechtěl jsem, aby rušilo. Nakonec tam občas padne, ale častěji při oficiálních záležitostech. Najednou rozdíl mezi oslovením soudruhu a pane získal svou roli. Říkat někomu „pane“ budilo důvěru. Také jsem nechtěl, aby se ve filmu kouřilo, jsou tam sice popelníky, ale nikde se nekouří. Mně tím ten film hrozně zestárne a chtěl jsem, aby napojení na hrdiny bylo absolutní, abyste měli pocit, že tam s nimi jste tady a teď. A že jejich doba je ta vaše.

Pro vykreslení atmosféry pracujete také s dobovými záběry, které neplní jen ilustrační roli.

Chtěl jsem, aby náš film byl blockbuster, evropský blockbuster. A některé scény by nešlo zafinancovat. Mrzelo by mě, kdyby z filmu o událostech takového významu byla jen komořina, chtěl jsem, aby snímek měl jistou velikost – hlavně v té druhé půli,

kdy se děj trochu mění. Měli jsme štěstí a dali jsme si s tím obrovskou práci. Dozvěděl jsem se, že jakýsi mladý Španěl přivezl do České televize záběry svého otce kamermana, který byl tehdy v Praze. A ty záběry byly nejen barevné, ale také kvalitní díky tomu, že šlo o práci profesionála. Pídili jsme se ale také po dalších zdrojích, které třeba dosud nebyly zdigitalizované. Nakonec jsme získali obrovské množství materiálu. A pak přišla ta poměrně drsná práce se těmi kvanty probrat a najít to, co by se mohlo použít. Tehdy mi došlo, že by to mohl být docela velký film i bez nutnosti dané scény rekonstruovat. Barvení a postprodukční práce na tom sice byly také drahé, ale ne tak drahé jako zapálit Prahu.

Překvapilo vás něco během rešerší, třeba na svědectvích pamětníků?

Obecně především to, jak si pamětníci stejné události pamatovali jinak, někdy to bylo dokonce v rozporu. Jako autor najednou stojíte před rozhodnutím, jak zůstat co nejetichtější, a zároveň chcete vyprávět co nejlepší příběh. Když jsou ve sporu nejen pamětníci, ale i historici, musíte to odvážné rozhodnutí nakonec učinit sami.

Byla to dosud největší filmařská výzva?

Určitě kvůli tomu, jak velký je to film, kolik stál, jak dlouho trval vývoj. Ale co se týče nějakých odvážných kroků, tak je to myslím srovnatelné s prvním filmem. To byl možná ještě o kousek větší krok.

Ztotožňoval jste se s hlavním hrdinou Tomášem, který při nelehkých rozhodnutích upřednostňuje rodinu? Jeho jednání je pochopitelné, přitom bývá běžné takové činy odsoudit.

Myslím, že je to dokonce hlavní téma toho filmu. Při psaní jsem byl zcela v jeho mysli. Chtěl jsem, aby hybatelem děje byl někdo, kdo nepatří k elitám. Chtěl jsem ukázat, že podobné volby se týkaly každého. Původně jsem psal scénář bez ambic ho režirovat. Spíš jsem v začátku počítal s tím, že bych Tomáše hrál. Ale jednak čas plynul a představitel Tomáše by měl být přece jen o trochu mladší a pak je to taky extrémně náročné režirovat takovou kládu a ještě v tom hrát. Velmi brzo mi došlo, že půjde buď jedno, nebo druhé.

Rozhovor s

Vojtěchem Vodochodským

Váš hrdina Tomáš je morálně nejkomplikovanější postavou. Jak těžké bylo se do něj vcítit?

Věřím, že já i všichni ostatní, co se na Vlnách podíleli, máme podobně nastavené hodnoty. Takže z morálního hlediska vcítování nebylo složité. Ty drobnější nuance postavy jsme pak hledali v rámci hereckých zkoušek a během natáčení.

Tomáš se dostává do proslulé zahraniční redakce Československého rozhlasu vlastně náhodou, netouží tak jako mladší bratr být novinář. A zůstává tam hlavně, aby bratra chránil. Přesto jeho rozhodování, zda chránit rodinu, nebo se postavit tehdejší moci a jednat v zájmu většího dobra, vypadá jako neřešitelná, až Sofiina volba. Dovedete si představit být v jeho kůži?

Ochránit rodinu a nejbližší je pro mě prioritou i teď, takže věřím, že by tomu tak bylo i v dobovém kontextu Vln.

Takové věci se ale představují těžko. V případě Tomáše to bylo „něco za něco“ a musel se kompromitovat, pokud chtěl ochránit.

Vlny jsou pozoruhodné právě v tom, jak ukazují tehdejší dobu komplikovaně, nedělí svět černobíle na statečné disidenty a na zbabělce. Naopak skrze vaši postavu odhalují situaci, které musela čelit řada běžných lidí. Změnilo natáčení váš pohled na tu dobu?

Právě. Jde o velmi realistický pohled na tehdejší dobu a na to, jak se v takových podmínkách museli mnozí často rozhodovat. Náš příběh ukazuje obě strany břehu a nesoudí ani jednu z nich. Můj pohled to změnilo třeba v tom, že teď bych lidi, kteří spolupracovali, viděl i jako oběti, a nejen jako dobrovolníky. Ale Vlny nejsou jen o morálních dilematech. Ukazují také šedesátá léta v plné kráse, včetně proměnlivosti trendu v módě, umění a tak dále.

Tomáš je na rozdíl od kolegů z redakce fiktivním hrdinou. Byla to pro vás spíše výhoda, nebo nevýhoda ztvárnit ho bez možnosti inspirovat se reálným předobrazem?

S každou novou rolí člověk začíná úplně od začátku. Pokud ztvárňuju člověka, který reálně žil, mám už jisté podklady, kterých se do nějaké zvolené míry musím držet. Jestli to je výhoda, to nevím. Obojí má svoje. Při inspiraci reálného předobrazu může být větší riziko, že to sklouzne do karikatury. Nevím, nakolik kolegové z Vln, třeba Standa Majer, který hrál Milana Weinera, čerpali z reálných podkladů, přejímali nějaká gesta či energii. Ale věřím, že si své hrdiny stejně dotvářeli po svém.

Film se z velké části odehrává v rozhlasové redakci, přesto má svižné tempo a parametry napínavé špiónážní podívané. Změnil nějak váš pohled na práci novinářů?

Určitě. Minimálně to změnilo můj pohled na důležitost a relevanci tehdejšího Československého rozhlasu. Když se nad tím člověk zpětně zamyslí, tak je logické, že rozhlas měl tehdy obrovský dosah a váhu. Dnes je to už trochu jinak. Jinak obecně můj pohled na novináře, hlavně ty investigativní, zůstává dlouhodobě stejný. Je to odvážná práce, která dnes už může mít různé podoby. Třeba Janek Rubeš dělá videa na Youtube tak, aby oslovil mladou generaci, ale i touto zábavnou formou informuje o nějakých nekalých praktikách, ať už se dotýkají nepoctivých taxikářů či jiných podvodníků. Samozřejmě to nelze srovnávat s novinářinou v 60. letech, ale i tak to pro mě je nějaká známka odvahy a chuti navrátit do světa poctivost.

Dá se říci, že to byla vaše doposud nejnáročnější role?

Určitě byla největší. A co se týče nějakého energického a časového vkladu, tak nejnáročnější asi byla. Práce to byla neuvěřitelně detailní a zábavná. Jirka Mádl je na place obrovský motivátor. Samotné herecké přípravy a zkoušky začaly přibližně rok před začátkem natáčení, ale Jirka a DAWSON Film projekt chystali a psali více než sedm let. Měli jsme s Jirkou soustředění na chalupě i s Ondřejem Stupkou, který hraje mého mladšího bratra. Ve třech jsme to probírali, koukali na filmy pro inspiraci, četli si různé ukázky, zkoušeli si dialogy. Zpětně jsme vše analyzovali, a pak to zkoušeli jinak. Bylo to nejintenzivnější, ale zároveň nejkrásnější.

Překvapilo vás na scénáři něco?

Vyloženě, filmových scénářů jsem v ruce moc neměl, obzvláště těch dobových. Ale co na mě dýchlo hned při prvním čtení, byl neuvěřitelný temporytmus a dynamika, střihová skladba a detailní popisy scén. Jako herec se okamžitě vcítíte nejen do své postavy, ale do atmosféry celého filmu.

Utkvěl vám z natáčení v paměti nějaký konkrétní moment?

Jeden určitě. Povedlo se mi mimo natáčení velmi komicky vykloubit palec, stalo se to při sundávání kalhot. Druhý den jsem měl na Vlnách točit scénu, kde lezu přes plot. Byl jsem nervózní, že to nezvládnou. Měl jsem oteklou ruku a do toho jsem na place musel vysvětlovat, jak se mi to stalo. Naštěstí vše dobře dopadlo.

Rozhovor se **Stanislavem Majerem**

Váš hrdina Milan Weiner byl šéfem zahraniční redakce Československého rozhlasu, kde podnikal k nelibosti vedení různé nevídané kroky, které vedly jak k lepšímu kontaktu s posluchači, tak ke snaze o vysílání co nejobjektivnějších zpráv. Co vás osobně na té postavě zaujalo?

Ano, hrdina, to jste řekla přesně. V mých očích jím je. Milan Weiner byl fascinující osobnost s naprosto přirozenou autoritou a já k němu vzhlížím jen s nekritickým obdivem. Byl to vynikající a velmi odvážný novinář, ma-

nažer a vizionář. Je evidentní, že pražské jaro by bez Milana Weinerja nebylo takové, jaké bylo. Byl to skvělý a milovaný šéf. BOSS, jak ho v redakci Československého rozhlasu s láskou přezdívali. Okamžitě po jeho nástupu dokázal ze skupiny skvělých novinářů, kteří však trochu podléhali jisté soutěživosti a solitérství, vytvořit jeden sourodý a perfektně fungující tým. Rozhlas s jeho nástupem získal úplně novou – efektivnější dynamiku. Najednou tu byla rychlá, moderní a kritická novinařina na úrovni, která se snažila posluchače přesvědčit o tom, že je možné myslet a nahlížet

na svět svobodně a kriticky. V kontextu doby to působilo jako zjevení. Po 20 letech temna tu najednou byl Československý rozhlas, který v čele s Weinerem směřoval posluchače k demokratickému smýšlení. Rád bych ještě zmínil dvě vzpomínky na Milana Weinerja z doby, kdy byl v Osvětimi a v Buchenwaldu. Uprostřed toho šíleného a beznadějného pekla chodí po táboře vysoký, šedovlasý Žid, který svou výškou přitahuje pozornost mrňavých dozorců tím, že ho často surově zbíjí a on se vždy z toho bláta zvedne a motivuje ostatní vězně nezničitelným optimi-

smem a větou: „Dočkáme se svobody.“ Ta druhá vzpomínka popisuje, jak se Weinerovi a několika dalším vězňům podařilo na konci války uprchnout z pochodu smrti. V nestřeženou chvíli se najednou rozeběhli proti příkré lesní stráni, což se vzápětí ukázalo jako špatná volba – objevil se totiž jeden z nejtvrděších dozorců, rottenführer Hack. Skupinka se chtěla otočit a vrátit, což by byl jejich konec. Weiner ale zavelel: „Žádný sraní, jde se dál!“ Mávnutím ruky a se slovy: „Auf Wiedersehen nach dem Krieg, Herr Rottenführer,“ se rozloučil s konsternovaným esesákem. Díky tomu přežili. Tohle myslím vystihuje Milana Weinerja naprosto přesně.

Milan Weiner byl nejen odvažným novinářem, ale také vzorem či legendou pro spoustu lidí, protože rozhlas byl nejpopulárnější a nejdostupnější médium. Jak jste k jeho ztvárnění přistupovali, čerpali jste hodně z pramenů či od pamětníků, šlo hlavně o historickou věrnost?

Tohle je otázka, na kterou neumím moc odpovídat. Je to zvláštní chemie pocitů, kterou se snažím do sebe vstřebat. Samozřejmě sběr materiálů je důležitý. Přečetl jsem nějaké texty, stáhl jsem si diplomovou práci o Milanu Weinerovi, hodně jsem po-

slouchal vzpomínky jeho kolegů a spolupracovníků. Taky jsem dost poslouchal záznamy jeho vysílání. Pokud jde o historickou věrnost fyzické podobě, tam jsme přesní nebyli – Milan Weiner jednak neměl knír a měl několik řečových vad. S režisérem Jiřím Mádlem jsme se shodli na tom, že je nebudeme kopírovat, to je vždy tenký led a myslím, že bych to ani neuměl. Spíš jsme se snažili zachytit jeho vnitřní energii. Asi nejsilněji na mě zapůsobil Weinerův hlas z nahrávky, která byla pořízena v nemocnici krátce před jeho smrtí. Mluví na ní o lásce k západoněmeckým přístavům, parníkům a k jisté námořní romantice, která jakoby zastupovala jeho touhu po svobodě. Hlas z té nahrávky, ta zvláštní křehkost a něžnost mě vždy spolehlivě rozplácou.

Vlny se na dobu 60. let dívají pozoruhodnou, nečernobílou optikou a ukazují nejen statečnost členů zahraniční redakce Československého rozhlasu, ale také složité morální volby, které nemají jasná řešení. Sám jste hrál v řadě historických dramát, překvapil vás nicméně scénář Vln něčím, co třeba v tuzemském kontextu chybělo?

Každý film, který vzniká s takovým nasazením a pracovitostí, je z mého pohledu jedinečný, ta tvůrčí atmosféra na place byla naprosto úžasná a strhující. Scénář se mi moc líbil hned na první přečtení. Je tam znát Jiřího preciznost a dlouholetá příprava. Myslím, že zpráva, kterou film nabízí, je v dnešním kontextu velmi nosná a důležitá. A myslím, že to, jak se ve filmu pracuje s dobovými materiály, jsme v tuzemském kontextu taky ještě neviděli.

Rozhovor s

Táňou Pauhofovou

Proč jste přijala nabídku účinkovat ve filmu Vlny?

Přijala jsem ji ze dvou důvodů. Prvním byl Jirka Mádl, Martin Žiaran a vůbec celý tým, protože vím, že jsou zárukou pečlivé, profesionální a skvělé práce, a druhým bylo téma a možnost zahrát si skutečně charakterovou postavu.

Můžete nám ji představit?

Mám tu čest ztvárnit Věru Šťovíčkovou – výjimečnou redaktorku elitního týmu Milana Weinera. Mimořádnou osobnost, přísnou, odvážnou a nekompromisní ženu, která se dokázala postavit svému strach.

Jste jí v něčem podobná?

Ráda bych řekla, že jsem jako ona, ale asi až tak fandit si nemůžu. Ale touha po spravedlnosti a to, jak se nevzdává, to bychom mohly mít společně.

Film je inspirován skutečnými lidmi. Kde jste čerpala inspiraci pro svou roli?

Jirka Mádl nám před natáčením i během něj poskytl spoustu informací, dohledávali jsme si podklady, rozhlasové pořady. Zbytek je pochopení kontextu doby.

Jaká je vaše nejsilnější vzpomínka z natáčení?

Jirkův entuziastický perfekcionismus bez kompromisů.

Slogan filmu zní: „Kompromitující nahrávka může změnit dějiny. Obětujete svou rodinu pro svou zemi?“ Dokážete si představit, že bychom dnes museli něco obětovat pro svou vlast?

Je těžké o tom filozofovat, dokud se člověk do takové situace nedostane. Teprve pak člověk může skutečně poznat sám sebe a možná i překvapit.

Čím jsou Vlny výjimečné?

Svým poselstvím právě dnes. A je to fantastický, dynamický příběh, který stojí za to vidět.

A portrait of a woman with long, wavy blonde hair, wearing a light-colored trench coat over a white top. She is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a solid light green color with several thin, white concentric circles centered on her face. The text is overlaid on the lower left side of the image.

**Rozhovor
s producentkou filmu**

Monikou Kristl

Spolu s vaším bratrem vlastníte produkční společnost Dawson Production, jejíž filmová divize Dawson Films stojí za Vlnami. Ve vašem portfoliu najdeme reklamy i filmy, na čem pracujete raději?

Film je maraton a reklama je sprint a obojí mi dělá dobře. Kdybych byla jen v jedné disciplíně, tak by mi ta druhá chyběla. Natočit film, za tím se skrývá hodně energie celého týmu. Každý člen štábu nebo tvůrce je součástí celku, který může posílit, a nebo naopak. Potřebujeme se navzájem a aby film mohl mluvit k lidem a sdělovat silnou myšlenku nebo jen dobře pobavit, chce to dlouhý čas, talent a pečlivou přípravu. Jsem perfekcionista a vždy se snažím o ten nejlepší výsledek, kterého jsme schopni společně dosáhnout.

S Jiřím Mádlem jste už v minulosti spolupracovali. Váš společný snímek Na střeše získal sedm nominací na Českého lva, mimo jiné za nejlepší film. Odkud pramení vaše dlouhodobá a úzká spolupráce?

Poprvé jsme se setkali před deseti lety. Jirka tehdy odpremiéroval svůj první film Pojedeme k moři a já hledala pro spolupráci na reklamách režiséra s přesahem, který

umí napsat i zpracovat námět a scénář. V Jirkovi jsem viděla potenciál, který měl v devadesátkách Jan Svěrák. Jirka mi už na začátku naší spolupráce nabídl Vlny ve formě čtrnáctistránkové skici. Nakonec jsme se domluvili, že nejdřív natočíme Na střeše, aby získal větší režisérskou jistotu a vyzkoušeli jsme si naši spolupráci. Na Střeše měl být původně lehký a rychlý filmový projekt, ale člověk miní a osud mění. Den před začátkem natáčení nás zasáhla smutná a nečekaná zpráva. Představitel hlavní role Jan Tříska spadl z Karlova mostu. Tato tragédie a s ní spojené komplikace

nás stmelily. Procházeli jsme si i fázemi, kdy jsme propadali beznaději a mysleli si, že film nikdy nenatočíme. Největší komplikací pro nás bylo najít nového hlavního představitele. Hledali jsme herce, který se bude na roli hodit bez kompromisu. Jinak jsme se s Jirkou shodli na tom, že nemá cenu film točit za každou cenu. Naštěstí po kamerové zkoušce bylo hned jasné, že Alois Švehlík je ten nejlepší Rypar, kterého jsme

ho konstruktivně, bez soutěžení. Stres je obrovský, času málo a když režisér sleduje nějaký záměr, je potřeba se s ním rychle sžít. Spolupráci kreativního týmu jsme si před Vlnami ještě ozkoušeli na reklamě, kterou jsme spolu s Jirkou točili. A například Martin Žiaran byl kameramanem už u filmu Na střeše.

Některé dobové záběry jsou autentické a jsou kolorovány AI. Jak jste k tomu procesu došli?

Dobovky vyžadují oproti snímkům ze současnosti komplexnější přípravu. Abychom divákovi přiblížili atmosféru dané doby, musí do detailu spolupracovat všechny kreativní složky – od architekta, kostýmní výtvarnice až po tvůrce zvuku. Už v minulosti jsem točila tank před rozhlasem pro film Krycí jméno Holec. U Vln jsem chtěla najít jiný postup a umělá inteligence se nám stala velkým pomocníkem. Podařilo se nám získat unikátní archivní záběry, které prošel a předvybral podle scénáře Prokop Jelínek. Pak nastala další fáze, kdy bylo potřeba některé scény upravit ve scénáři tak, aby bylo možné archivní záběry použít do příběhu. Pak už jen stačilo natočit nové záběry s herci, propojit je s archivy a nechat pracovat AI systém. Když jsme se

si mohli vysnit. Jiný než Tříska, to jo, ale skvělejší po svém a jinak. V určitou fázi beznaděje a hledání jsme dokonce byli tlačeni tento film přeskočit a realizovat rovnou Vlny, ale byla jsem proti. Věděla jsem, že tu cestu nejde uspišit. Zpětně viděno to bylo správné rozhodnutí. Vlny jsou dobovka, což samo o sobě dělá film velmi náročným a jsme zodpovědní za mnohem větší náklady i tým. A jak všichni víme, u filmu většinu rozhodnutí nelze vrátit. Je to těsný řetězec, u něhož jeden den říct: „Ach, pardon, já to vlastně myslel jinak, pojďme zkusit jiný koncept,“ prostě nelze.

Podle jakého klíče jste vybírala tým na Vlny?

Je pro mne moc důležité, aby v týmu dobře plynula komunikace a vzájemné naladění u všech profesí. Při obsazování týmu jsem sledovala to, čemu se nyní říká soft skills. Nabírala jsem spolupracovníky klidně s menšími zkušenostmi, ale s takovou osobností, jaká se hodí pro projekt. Osobnost, která se mu oddá a vyrostne na něm. Snažím se volit takové lidi, kteří mají už zpracované své ego a jsou otevření spolupráci v nejvěrnějším slova smyslu. Vyslechnou názor druhého, zváží ho a zpracují

pak dívali na výsledek, bylo i pro nás, profesionální filmaře těžké rozeznat, jaké záběry jsme natočili a jaké jsou dobarvené.

Během filmového festivalu v Cannes jste uzavřela licenční smlouvu pro mezinárodní distribuci snímku. Na starosti ji bude mít francouzská společnost Urban Sales, je film vhodný pro zahraničního diváka?

Od začátku tvorby scénáře pro nás byla srozumitelnost pro zahraničního nebo mladého diváka jedním z nejdůležitějších kritérií. Proto je jedním z dramaturgů filmu Jack Sidey, který nám vždy přinesl úhel pohledu člověka, který českou historii nezná do detailu, má pohled z venčí. Druhou dramaturgyní byla Marcela Pittermannová, jejíž práce si opravdu vážíme a byla protikladem Jacka. Zná českou povahu, a dobu, ve které se příběh odehrává, zažila. Bylo nám ctí s ní na Vlnách spolupracovat.

Ve Vlnách lze najít více příběhových linek, která z nich je pro vás ta nejdůležitější?

Pro mnohé je nejsilnější linka rodina – svoboda, pro mě osobně je to nejvíc o tom, že stojí za to žít. O chuti do života, kterou bychom si měli udržet i ve chvílích, které jsou temné. Druhý den se totiž může ukázat, že ta temnota něčemu pomohla a může z ní pramenit něco dobrého.

Co si z práce na Vlnách odnášíte?

Ted' odpovím s trochou nadšákou, ale příště se více zamyslím nad názvem filmu. Na tomto projektu šlo totiž vše ve vlnách, které se často vracely.

O DAWSON Films

DAWSON Films vznikl jako filmová divize společnosti DAWSON Production, která je na trhu od roku 1994. Později se stal samostatným subjektem a věnuje se vývoji a produkci autorových filmových a televizních projektů. Mezi jeho nejznámější filmy patří Na střeše, který získal 7 nominací na České lvy nebo snímek 3 sezóny v pekle, který z 11 nominací 3 proměnil. Oba filmy obdržely i mezinárodní ocenění.

Ewa Farna

o titulní písni *Vlny*

„Oslovení od Jirky mě moc potěšilo, věřím v jeho poctivost a profesionalitu v tom, co dělá. Jako u všech nabídek jsem však trvala na zhlédnutí filmu, a tak jsme se pár měsíců nazpět spolu s týmem, který jsem pro tento projekt vybrala, sešli v kinosále. S Lukášem Chromkem, Janem Vávrou a Matějem Turcerem jsme tedy pod vlivem toho krásného filmu sedli a skládali písničku inspirovanou odvahou a hodnotami redakce, která neuhnula před hrozbami a strachem a postavila se za to, v co věřila. Jistou nekonvenčnost a rebelii jsme chtěli zachytit i v písni. Chtěla jsem, ať písnička dokáže fungovat samostatně v mém repertoáru, zároveň ať je tam patrná inspirace tou dobou a ať je v ní cítit vzdor i naděje.“

Příběhy skutečných osob

Scenárista a režisér Jiří Mádl se o příběhy redaktorů Československého rozhlasu z 60. let začal zajímat v roce 2009. Tehdy během studií žurnalistiky objevil v knize *Od mikrofonu k posluchačům* krátkou kapitolu o redakci Mezinárodního života. Nadchlo ho, jakým stylem Milan Weiner vedl redakci a jak redakce měnila pravidla novinářiny. Když později zjistil, že ho téma stále nepouští a že o něm veřejnost všeobecně málo ví, pokračoval v hledání podrobností. První řádky možného filmu napsal v letech 2012–2013 a hned v dal-

ším roce měl hotovou první verzi scénáře *Vln*. V rozhodnutí pustit se do filmu pro něj byla zásadní osobní setkání s původními členy Redakce mezinárodního života Československého rozhlasu. Jejich vyprávění mu poskytlo potřebný prožitek a napojení na ruch redakce i historické souvislosti. Děj filmu stojí nejvíce na osobních výpovědích Věry Šťovíčkové a Jana Petránka. Skrz rozhovory s ostatními redaktory získal potvrzení zásadních věcí, případně trošku jiný úhel pohledu.

Milan Weiner

(1924–1969) /Stanislav Majer

Narodil se v liberální židovské rodině a vyrůstal v Praze poblíž Flory v domě postaveném bytovým družstvem spisovatelů a novinářů. Za druhé světové války byl transportován nejprve do Terezína, poté do dalších koncentračních táborů včetně Osvětimi a Buchenwaldu, nakonec se mu podařilo spolu s kamarádem Arnoštem Lustigem uprchnout. Ten útěk později Lustig zaznamenal v povídce *Démanty noci*.

V letech 1950–1951 působil jako dopisovatel Rudého práva a ČTK z Číny, odkud byl ale po vlně stranických čistek s antisemitským podtónem odvolán. Vedle ztráty zaměstnání ho tehdy zradilo i zdraví, podlomené pobytem v koncentračních táborech a propukla u něj tuberkulóza. Do roku 1963 působil jako tiskový referent v Československo-sovětském institutu a také na Ministerstvu výkupu. Pak začalo jeho slavné angažmá v Československém rozhlasu.

Coby vedoucí Redakce mezinárodního života Weiner prosadil řadu žurnalistických reforem. Zavedl například živé vysílání, zprávy přicházely přímo od zahraničních agentur jako Reuters, nikoli od cenzurované ČTK jako dosud. V pořadech jako Mikroforum mohli posluchači nově volat přímo do studia.

Věra Štovičková

(1930–2015)

/Tatiana Pauhofová

Původně chtěla studovat jazyky, ale náhoda v podobě povinných prázdninových brigád ji ještě před maturitou zavála do Československého rozhlasu. Od roku 1949 tam působila na stálo. Když si vedení rozhlasu uvědomilo, že potřebuje mít vlastní informace ze zahraničí a hledali se dopisovatelé z Paříže, Londýna či Varšavy, Štovičková se v roce 1956 dostala právě do polské metropole. Po krátké

zkušenosti z Albánie přišla exotičtější lokace. Do Afriky sice sháněli muže, ale ona jediná byla ochotná jet a zároveň uměla jazyky.

Na jaře 1968 se vrátila z Alžír-ska domů, aby se podílela na domnělém obrodném procesu. Při útoku vojsk Varšavské smlouvy se účastnila protio-kupačního vysílání. Krátce po začátku okupace byla z rozhlasu spolu s řadou kolegů

vyhozena. Nesla to těžce, dlouho nemohla najít práci. Později se stala signatářkou Charty 77 a živila se mimo jiné jako překladatelka pod cizími jmény – vedle detektivek s manželem přeložila sedmisetstránkový kulturně antropologický opus Jamese Frazera Zlatá ratolest. V roce 1990 odolala pokušení vrátit se do rozhlasu a zůstala u překládání.

Luboš Dobrovský

(1932–2020) /Martin Hofmann

Absolvent bohemistiky a rusistiky na pražské Filozofické fakultě se chtěl původně věnovat vědě. Slíbené místo asistenta ve Fonetickém ústavu nakonec nedostal, zklamaný mladík však narazil na svého známého Jiřího Dienstbiera a když mu vyličil, co ho trápí, dostal nabídku pracovat v Československém rozhlasu. Nejprve působil v zahraničním vysílání, poté přešel do Redakce mezinárodního života, kterou od roku 1963 vedl Milan Weiner. Coby dopisovatel pro socialistické země navštěvoval Polsko, Maďarsko, Rumunsko, Sovětský svaz, Čínu i KLDR.

Z té ho však jako jediného novináře socialistického bloku vyhostili, údajně pro podporu mírového soužití.

Po srpnu 1968 ho vykázali také z Moskvy, protože prý neposkytoval dostatečně „objektivní“ informace o Sovětském svazu. Z rozhlasu odešel do redakce Listů a následně do kulturního měsíčníku Plamen. Po zrušení těchto periodik působil jako skladník v Památníku národního písemnictví, myč oken či topič. Přitom vydával samizdatové časopisy, překládal z ruštiny a polštiny, byl signatářem Charty 77. Na sklonku 80. let

se zapojil do tzv. bytové univerzity, pořádal přednášky pro mladé lidi. Po revoluci se zapojil do politiky, působil jako mluvčí Občanského fóra, podílel se na jednáních o odchodu sovětských vojsk. V letech 1990 až 1992 působil jako ministr obrany, do roku 1996 byl vedoucím Kanceláře prezidenta republiky a do roku 2000 pobýval coby velvyslanec v Rusku.

Jiří Dienstbier

(1937–2011)

/Vojtěch Kotek

Absolvent žurnalistiky na FF UK měl od mládí silné sociální citění, i proto vstoupil v roce 1958 ještě jako student do Komunistické strany. V té době začal také pracovat jako zahraničně-politický redaktor a komentátor v Československém rozhlasu. Coby zpravodaj působil v západní Evropě, na Dálném východě i ve Spojených státech. V srpnu 1968 se podílel na protio-kupačním vysílání, o rok poz-

ději byl proto vyloučen z KSČ i Svazu novinářů a propuštěn z rozhlasu.

Za normalizace patřil k nej-aktivnějším disidentům, Chartu 77 podepsal v první vlně a záhy začal vydávat samizdat pro žurnalisty, kteří nesměli oficiálně publikovat a také spoluzakládal Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných. Brzy poté ho však zadrželi a zavřeli za

podvracení republiky na tři roky. Už tehdy se ve věznici na Borech, kde seděla řada intelektuálů včetně Václava Havla, formovaly představy o možné nové československé vládě. Dienstbier byl vybrán coby potenciální ministr zahraničí, což se po revoluci naplnilo. Dále byl v letech 1998 až 2001 zvláštním zpravodajem Komise pro lidská práva OSN a mezi lety 2008 až 2011 působil jako senátor.

Jan Petránek

(1931–2018) /Petr Lněnička

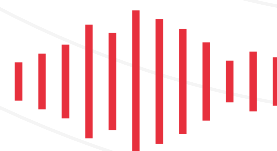
Absolvent obchodní akademie pracoval v Československém rozhlasu mezi lety 1951 a 1968, vedle zahraničního zpravodajství se věnoval také kosmonautice. Coby korespondent působil v Indii, Pákistánu, Sovětském svazu, Vietnamu a Číně. V té době byl vedený jako tajný spolupracovník zahraničně-politické rozvědky.

Týden před invazí vojsk Varšavské smlouvy pobýval v Londýně, kde nabyl podezření, co se chystá. A také

o tom varoval ve vysílání. Když se obavy naplnily, podílel se na vysílání rozhlasu během invaze. V redakci vydržel do července 1969, kdy ještě komentoval přistání Apolla 11 na Měsíci, ale po zbytek normalizace pracoval jako topič v kotelně státního podniku Mitas, což se neblaze podepsalo na jeho zdraví.

S novinářinou však nepřestal. Byl v kontaktu s Janem Rumlem či Jiřím Dienstbierem, kterým poskytoval různé informace. Stal se signa-

tářem Charty 77, stal se nepřátelskou osobou vedenou ve svazcích Státní bezpečnosti pod přezdívkou Merkur. Dva roky před sametovou revolucí začal přispívat do samizdatových Lidových novin, kde po roce 1989 zůstal jako redaktor. Za svou dlouholetou publicistickou činnost byl uveden do Sině slávy Českého rozhlasu.

Rozhovor s

Janou Šmídovou

Dcera Milana Weinerja, která v 60. letech působila v Redakci mezinárodního života Československého rozhlasu jako elévka.

Jak vzpomínáte na dobu konce 60. let těsně před okupací, kdy jste sama jako elévka pracovala v Československém rozhlase?

Na to vzpomínám stále s velkou láskou a ty vzpomínky nikdy nevyvanou, protože to byla neobyčejná doba nejen v mém osobním životě, hlavně šlo o závan svobody, který jsme dosud nepoznali.

Tehdy jste byla studentkou žurnalistiky, bylo to vysněné povolání, nebo jste uvažovala i o jeho dobových limitech?

Určitě to bylo vysněné povolání. Žila jsem v tom prostředí už od puberty, kdy vznikala Redakce mezinárodního života, kterou můj tatínek vedl, ty lidi jsem dobře znala, takže pro mě to bylo ohromné dobrodružství. Nikdy mě ani nic jiného než studovat žurnalistiku nenapadlo, protože i můj dědeček byl novinář a byla to

pro mě jasná cesta. A pokud jde o nějaké limity, stoprocentně to bylo v té době lepší než cokoli předtím.

Jak byste popsala atmosféru v rozhlase, kde tehdy váš otec Milan Weiner vedl Redakci mezinárodního života a zaváděl mnohé, tehdy nevídané změny?

Ač je to klišé, tak to tehdy opravdu bylo, jako když otevřete okno a zavalí vás nový čerstvý vzduch. Otec tu atmosféru dokázal do mrtě využít a každý den byl jako krok dopředu. Měli jsme povědomí o tom, jak funguje žurnalistika na západ od našich hranic a pomalu jsme se tomu přibližovali. Dosud se schvalovalo, předtáčelo, panovala cenzura. A najednou tátova redakce nacházela skuliny, kde se podařilo alespoň drobný „kousek území“ obsadit. Vzniklo třeba živé vysílání. K nám elévům měli šéfové obrovskou důvěru,

bylo mi devatenáct a najednou jsme v tehdejší celkem slavném odpoledním pořadu Mikrofórum vysílali naživo. Sami jsme vybírali zprávy a už nám přes ty dálhopisy nechodily jen informace od sovětského TASSu, ale i od západních agentur jako Reuters či AFP. S kolegy Ondrou Neffem, Táňou Hoffmanovou a dalšími jsme toho využívali, jak jsme mohli. A všichni ti šéfové nám drželi palce. Byl to takový hvězdný okamžik, jak říká Stefan Zweig. Hvězdných okamžiků na světě není mnoho, ale tohle byl jeden z nich. Pro celou společnost a pro novináře obzvlášť. Samozřejmě rozhlas stále ovládaly staré stranické kádry, ale jejich vliv pomalu erodoval. A veřejnost to přijímala jako balzám. Třeba slavný pořad Písničky s telefonem, byť se nám to dnes zdá naprosto normální, moci telefonovat živě do vysílání a mluvit přímo s redaktory.

Jak to, že to procházelo? Uměl váš otec hledat ty skulinky nebo už byl i díky podpoře veřejnosti takovou autoritou, že si mohl dovolit ledacos?

Spoustu lidí napřed nechtělo věřit, že je něco takového možné – kromě těch, co měli představu o západní žurnalistice. Ale postupně narůstala důvěra nejen v mého otce, ale i v jeho dnes již proslulé kolegy, jako byl Jiří Dienstbier, Luboš Dobrovský, Honza Petránek, Věra Štovičková a další. Byť ten termín nemám moc ráda, tak to byly skutečné celebrity. Přitom se vše odehrávalo v takovém rychlokurzu, šlo o pár měsíců. Pak přišel srpen 68 a zase se zabouchly dveře.

Jaký to byl pocit, když přijela sovětská vojska? Vy jste byla přímo v budově rozhlasu...

Tenkrát jsem tam chodívala mimo jiné do zahraničního vysílání na zpravodajské směny, kde jsme četli dálnopisy z agentur. Tušili jsme tak, že atmosféra houstne. V noci bylo jasné, že přijíždějí tanky Varšavské smlouvy. Pak přicházely zprávy z letiště. Tehdy však panovala naivní naděje, že se nějak ubráníme. A že stojí za to se angažovat. Když jsme se dozvěděli, že jsou v Praze, běželi jsme k rozhlasu, tam už byly tanky, lidé se

pokoušeli prorážet jim palivové nádrže. Potom už to začalo být nebezpečné, některé byty naproti rozhlasu začaly hořet.

Jak podle vás Vlny vystihují tehdejší situaci?

Viděla jsem pracovní verzi, ale udělala jsem si, myslím, dobrou představu. Příběh se velmi zajímavě odvozuje od osudu onoho rozhlasového technika a především na mě film jako celek zapůsobil velmi věrohodně. I když můj tatínek nebyl zrzavý, neměl vousy. Atmosféra je však velmi dobře vystižená. Je jasné, že nelze točit autobiografie jednotlivých aktérů, to by postrádalo dynamiku i náboj. Celkově to však je věrohodné. Nedělejme si iluze, mnoho lidí si tehdy nepřálo nějaké změny a bylo jich víc než těch, kteří se o ty změny snažili.

Vlny ukazují, že ta doba nebyla černobílá. Mohou být i díky tomu aktuální pro dnešní publikum?

Určitě. Ty lidi jsem znala od svého útlého mládí, a to nebyly žádné černobílé osoby. Prodělávali určitý vývoj, doba byla taková, že neustále přicházely nějaké impulsy, kdy byl člověk nucen se postavit na jednu, nebo na druhou stranu a ten nátlak nejen od stranického vedení a různých orgánů, které měly na starosti cenzuru, ale i v interpersonálních vzta-

zích třeba uvnitř rozhlasu byl velký. Lidé měli strach, bylo těžké se postavit na jednu, či druhou stranu a pokud jste zvolili tu podle vás správnou, mohla to být také cesta do pekel. Táta byl vystavený neuvěřitelnému psychickému tlaku, byť nechci tvrdit, že to způsobilo jeho předčasnou smrt. Lidé jako Jirka Dienstbier, Luboš Dobrovský či Věra Štovičková to poté odsákali celkem tvrdě.

Vy jste v té branži pracovala poté poměrně dlouho. Dá se srovnávat tehdejší a dnešní žurnalistika?

Já jsem horkotěžko dodělala školu a dlouho jsem pak nemohla v této sféře působit. Poté jsem dělala spíše podřadné věci a plně jsem se mohla prosadit až po roce 1989, kdy mi však právě dřívější zkušenosti dost pomohly. S lidmi z tehdejší redakce jsem mezitím byla v kontaktu a věděla jsem, v čem žijí, mimo jiné byli v kriminále. Jinak se to však nedá srovnávat. I k dnešní mediální scéně ovšem mám spoustu výhrad. Nebo ke kvalitě a zázemí některých lidí. Tehdy to bylo dobrodružství, dnes mi to přijde někdy trochu jako nuda. Ale to je jen takový můj osobní pocit. Osobnosti s rozhledem a vzděláním, kterým by veřejnost věřila, je málo. O to více věřím a fandím těm, co jsou.

Těšíme se na vás v kinech od 15. srpna 2024

PRODUCENT **DAWSONFILMS**

KOPRODUCENTI

Český rozhlas

Česká televize

WANDAL
production

rtv:

innogy

Supported by MVM

BARKABODY STUDIO

FILM VZNIKL ZA PODPORY

fond
kineematografie

af
AUDIOVIZUÁLNÍ
FOND

pražský
audiovizuální
fond

PLZEŇSKÝ KRAJ

BLÍZKOST

DISTRIBUČNÍ

S'BONTONFILM

PARTNEŘI

BERNARD
Pivo

RADOST

STADAR PIVO

bpd partners

PURE
DISTRICT

McDonald's

Siko
KOUPELNY + VUČNINY

SPŠK

#dikyzemusem

1981

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

VOGUE

DENÍK N

TOTALFILM

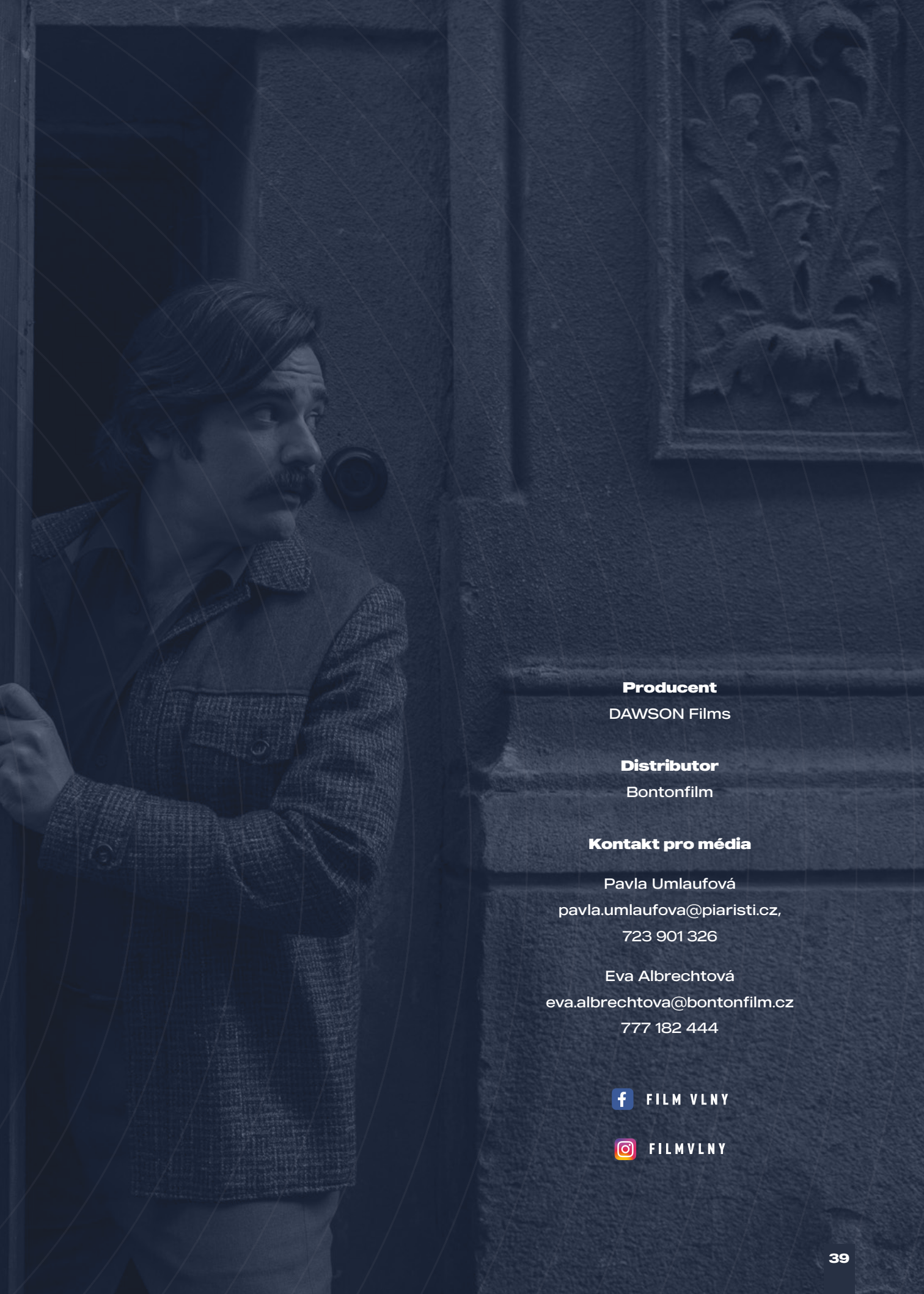
OPD

Paměť
národa

AMOS
VISION

METROZOOM

BIG
MEDIA

Producent

DAWSON Films

Distributor

Bontonfilm

Kontakt pro média

Pavla Umlaufová

pavla.umlaufova@piaristi.cz,

723 901 326

Eva Albrechtová

eva.albrechtova@bontonfilm.cz

777 182 444

 FILM VLNY

 FILMVLNY

